

A woman in a white dress lies on a frozen lake, her body covered in blood splatters. The background shows a snowy town with a prominent church spire under a dark, stormy sky. Snowflakes are falling around her.

**ANKI
EDVINSSON**

LUMIENKELI

WSOY

ANKI EDVINSSON

LUMIENKELI

Suomentanut Leena Virtanen

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

RUOTSINKIELINEN ALKUTEOS

Snöängeln

© Anki Edvinsson 2021 by Agreement with Grand Agency
Suomenkielinen laitos © Leena Virtanen ja wsoy 2022

ISBN 978-951-0-47973-5

*»Eihän kuolema ole suurin menetys elämässä;
suurin menetys on se,
mikä kuolee sisällämme, kun vielä elämme.»*

NORMAN COUSINS

I

17. tammikuuta, sunnuntai

ANTON TUIJOTTI polkupyöränsä eturengasta, joka halkoi lunta ylämäessä, juuttui tien pinnan syviin uurteisiin ja syöksähti taas eteenpäin seuraavassa sekunnissa. Ohjaustankoa puristavat kädet olivat märät, niistä oli tunto miltei kadonnut. Sydän jyskytti rinnassa. Hän veti kylmää ilmaa sisäänsä suun kautta, jokainen hengenveto teki kipeää keuhkoissa. Ylämäki harasi vastaan niin että jaloissa tuntui, mutta lopulta hän pääsi sen laelle ja saattoi hiukan hengähtää, vilkaista omaa varjoaan katuvalojen valjussa loisteessa. Tuolla jossain, kaukana alhaalla kohosi silta. Antonin täytyi siristää silmiään, jotta näkisi lumisateen läpi, pakkänen ja tuuli pistelivät poskia. Kuvitelmissaan hän teki sen aina kesällä, myöhään illalla, kun kaikki muut istuivat nurmikolla vetämässä kännejä tai olivat uimassa. Hän ei tiennyt miksi. Nyt oli kuitenkin tammikuu, sunnuntai-ilta. Oli aika. Ja aika oli oikea. Pian elämä olisi ohi, ja Antonin mieli oli kirkas, mikään ei ollut yhtä itsestään selvää kuin tämä silta, jolle hän nyt polkupyörällään rullasi. Hän oli päättänyt päästää irti kaikesta jo ajat sitten, mutta kaikenlaista oli tullut väliin. Vasta tänä aamuna herätessään hän tiesi, että oli aika. Ja jostain syystä oli yhtä itsestään selvää, että hän hyppäisi. Länsilinkin silta oli vasta saatu

valmiiksi, ja se oli ainoa riittävän korkea silta täällä päin. Eloonjääminen ei ollut vaihtoehto.

Nyt se tapahtuisi.

Aivan varmasti.

Rintaa kouristi, ja väänteet levisivät koko ruumiiseen. Hän ei pystynyt muistamaan yhtä ainuttakaan päivää ilman tätä ahdistusta, joka sai adrenaliinin kuohumaan. Yleensä tunne teki rauhattomaksi, ja jokainen lihas hänen ruumiissaan vaati liikettä. Sormet, käsivarret, leuat, jalat... Mutta toisinaan tuska oli niin ankara, että oli pakko käydä lattialle makaamaan ja antaa kouristusten tulla. Tai ottaa tramadolia tai bentsoja.

Hänen haavainen ihonsa kirveli jatkuvasti, ihan kuin hänet olisi upotettu happoon. Silti hän kävi suihkussa monta kertaa päivässä, välillä itkien, kun se sattui niin helvetisti.

Nyt ei kuitenkaan ollut mitään muuta kuin hän, polkupyörä ja ilmassa kieppuvaa valkoista. Mitä pidemmälle hän kulki siltaa pitkin, sitä rajummin tuuli riuhoi.

Äiti ei tajunnut mitään, isä oli pelkkä luuseri, eikä kukaan voisi koskaan ymmärtää. Hän mietti mitä oli jättänyt jälkeensä kotiin, miten äiti ja isä reagoisivat. Millainen järkytys se heille olisi.

Anton painoi käsijarrua ja antoi toisen jalkansa hipaista maata. Heilutteli varpaitaan, muttei tuntenut niitä. Nousi pyörän selästä ja antoi sen kaatua. Viimeinkin hän pääsisi eroon kaikesta paskasta.

Hän katseli ympärilleen sillalla. Tarttui kaiteeseen, alapuolella pelkkää pimeyttä. Tuuli suhisi korvissa ja hulmutti hiuksia. Hän työnsi kätensä takin povitaskuun, kaivoi sieltä kaikki tablettilevyt ja viskasi ne nopealla kädenliikkeellä pimeyteen. Niistä ei ollut enää mitään apua, ja nyt ne lepattivat sillalta alas kuin perhoset tuulessa. Mikään ei voisi enää auttaa häntä.

Anton oli pyöräillyt Uumajan siltojen yli monet kerrat ja etsinyt. Vaikkei hän ollut vielä ollut valmis, suunnitteleminen toi lohtua. Tuntui, että loppu oli silloin vähän lähempänä. Jo kahdeksanvuotiaana hän oli alkanut pohtia, mikä silta olisi riittävän korkea. Yksi poika hänen koulustaan oli hypännyt Kolbäckin sillalta, mutta yritys oli mennyt pieleen. Poika eli vieläkin. Anton ei epäonnistuisi, sillä hän oli valmistautunut. Hän mietti, mahtaisiko Frida kaivata häntä; itkeä hänen peräänsä ja jäädä pois koulusta.

Anton puristi sillankaidetta lujemmin, kohotti itsensä ilmaan ja heilautti yhden jalan kaiteen yli, toinen seurasi perässä. Jaloista jäi jälkiä lumeen, joka peitti kylmää terästä kuin keveä untuva. Hermot rauhoittuivat. Mitä lähemmäs hän pääsi päämääräänsä, sen tyyneempi hän oli.

Sillankaide tuntui jäätävältä takapuolta vasten, lumi hänen allaan sulii ja kasteli hänet kalsareita myöten. Tasapainon menettämistä hän ei pelännyt. Alashan hän olikin matkalla. Kun istuma-asento tuntui vakaalta, hän antoi jalkojen roikkua kaiteelta vapaasti. Korkeus tuntui vatsanpohjassa asti. Silta oli vielä korkeampi kuin hän oli kuvitellut, ja oli aivan hiljaista.

Anton otti puhelimensa esiin. Näyttö vilkkui, Frida yritti soittaa. Tällä kertaa Frida ei häntä pysäyttäisi. Hän heitti puhelimen ilmaan.

Silmien edessä oli pelkkää pimeyttä, eikä alhaalta kuulunut virtaavan veden ääntä. Anton ei tiennyt oliko joki jäätynyt jo kokonaan, veisikö häneltä hengen jää vai vesi.

Auto lähestyi. Anton huomasi sen silmänurkassaan, muttei katsonut sitä. Hän ei halunnut nähdä enää mitään.

Hän pohti, mahtoiko putoaminen olla pelottavaa; sekunti sekunnilta lähestyvän kuoleman näkeminen. Voisiko hän hypätä silmät kiinni? Ajatus sai hänet hiukan epäroimään. Hän halusi

vain pudota, ei nähdä. Eikä tuntea. Anton odotti, että auto ajoi ohi, sitten hän kääntyi sillan kaiteella toisin päin. Selkä kohti pimeyttä, pudotusta, hän antoi niskansa taipua taaksepäin.

2

CHARLOTTE ISTUI auton ratissa.

»Tässä se on! Käänny vasemmalle», sanoi Anja tomerasti ja osoitti kädellään, etteivät he ajaisi ohi.

Charlotte totteli tyttäntään ja kääntyi kapealle kadulle Saarella. Anja oli viettänyt viikonlopun Uumajassa, ja nyt he olivat menossa katsomaan myynnissä olevaa taloa. Charlotte työskenteli apulaistutkinnanjohtajana Uumajan rikospoliisin väkivaltaosastolla ja oli kyllä tottunut ottamaan vastaan käskyjä – mutta ei tyttäreltään.

Anja katsoi puhelintaan ja antoi karttasovelluksen näyttää tietä.

»Kaksisataa metriä suoraan eteenpäin.»

Charlotte vilkaisi tyttöä ja hymyili, oli ihanaa kun Anja oli Uumajassa. Tytär oli puhunut muutosta tänne, että hän vaihtaisi koulua, ja isä saisi jäädä Tukholmaan. Charlotte ei kuitenkaan uskaltanut toivoa liikojä. Anja oli kuin Albanian rahayksikkö, kurssi heilahteli jatkuvasti. Mutta hän oli myös seitsemäntoistavuotias ja ailahtelu kuului asiaan.

Heidän oikealla puolellaan avautui lumen peittämä pelto-
maisema, jota koristivat perinteisen punaiset ja valkonurkkaiset

länsipohjalaistalot. Vasemmalla näkyi talviasuinen Uumajanjoki ja valkoisia puutaloja, joilla oli omat laiturit. Oli sunnuntai-ilta-päivä, kello oli viisi ja oli jo pimeää. Charlotte kärsi pohjoisen talven lyhyistä päivistä, aurinko laski jo puoli kolmelta. Lumi onneksi valaisi kuin luonnon oma hehkulamppu ja sai koko kaupungin kimmeltämään. Ensimmäisenä talvena täällä hän oli pommittanut Tukholmassa asuvia ystäviään lumikuvilla, mutta sen hän oli jo lopettanut.

»Se on tämä, numero kuusi», sanoi Anja, ja Charlotte hidasti vauhtia. Autossa oli juuri tullut sopivan lämmintä, kun moottori piti sammuttaa. Kojelaudan lämpömittarin mukaan ulkona oli kaksikymmentäyksi astetta pakkasta.

Charlotte tunnisti talon heti Hemnet-sivuston ilmoituksesta. Tämä oli jo neljäs talo, jota he olivat menossa katsomaan, ja odotukset olivat korkealla, koska se sijaitsi Saaren kaupunginosassa eli pienellä saarella keskellä Uumajanjokea. Oma laiturijonon ja huikaiseva jokinäköala keskellä kaupunkia. Poliisitalolla kaikki olivat sitä mieltä, että Saari oli koko Uumajan ainutlaatuisin asuinalue – ja kallein. Asukkaita Saarella oli kolmisensataa, ja Charlotte halusi olla yksi heistä. Parasta tässä talossa oli, että he pääsisivät muuttamaan heti, koska omistajat asuivat muualla ja halusivat eroon talon kuluista. Keskusta-asuntonsa Charlotte voisi myydä myöhemmin.

»Ihan oikeasti, äiti, tämä vaikuttaa tosi hyvältä», Anja sanoi ja kietoi ruudullista huiviaan vielä yhden kierroksen kaulan ympäri.

Charlotte antoi katseensa viivähtää tyttäressään, Burberrysävyt todella pukivat tätä.

»Pettymyksiäkin on tullut jo vastaan, joten katsotaan ensin miltä sisällä näyttää», hän sanoi ja tarttui autonoven kahvaan.

Anja päästi uhmakkaan kovaäänisen huokauksen.

»Se sinun psykologisi saisi kyllä opettaa sinulle vähän positiivisempaa ajattelua», hän tokaisi ja nousi autosta. Charlotte seurasi perässä.

»Tiedät kyllä, miksi käyn siellä juttelemassa», hän sanoi ja otti muutaman ripeän askelen, jotta saisi tyttärensä kiinni. »Kunpa selviäisinkin niin yksinkertaisella tempulla kuin ajattelemalla positiivisemmin. Mutta kyse on niin töissä kuin yksityiselämässäkin kokemistani jutuista, joiden työstäminen on kaikkea muuta kuin helppoa.»

»Joo joo, tiedetään, mutta...»

»Ei nyt», Charlotte keskeytti ja ojensi kätensä kiinteistönvälittäjälle, joka odotti heitä talon ovelta.

»Hei, minun nimeni on Charlotte von Klint ja tässä on tyttäreni Anja.» Hän tarttui miehen käteen lujalla otteella.

»Tervetuloa», välittäjä sanoi ja vastasi kädenpuristukseen veltosti. »Tämä on päivän viimeinen näyttö, joten meillä ei ole mitään kiirettä.»

»Kuinka moni on jo käynyt katsomassa tätä taloa?» Charlotte kysyi.

Kiinteistönvälittäjä oli pukeutunut asiallisesti, vihreän paitapuseron kaulus pillkotti vielä vihreämmän villapaidan alta.

»Tällä hetkellä erittäin kiinnostuneita on kolme ja sitten on kaksi, jotka vielä miettivät. Tällaisia kohteita ei kovin usein tule myyntiin, varsinkaan Saarella.»

Anja astui sisään etunenässä. Pitkät, latvoista kiharretut hiukset laskeutuivat pitkin tytön selkää.

»Onko tullut vielä tarjouksia?» Charlotte kysyi.

»On yksi, 10,5 miljoonaa. Kuten sanoin, tämä talo on ainutlaatuinen. Eeppinen.»

Charlotte katsoi miestä tutkivasti. Varsin erikoinen sana-
valinta.

Charlotte oli kokenut kiinteistönomistaja. Hän oli tehnyt tarjouksia huomattavasti arvokkaammistakin kohteista. Kallemmat kaupungit oli tehty Östermalmin asunnosta, joka oli nyt tyhjiillään, mutta Falsterbon huvila ei ollut ollut halpa sekään, kun he olivat aikoinaan sen ostaneet Carlin kanssa. Falsterbon talo oli päätynt Charlotteille omaisuuden jaossa avioeron jälkeen, mutta koti, jota hän kaipasi eniten, oli linna Skånessa. Se oli jäänyt Carlin perheen omistukseen. Charlotte ikävöi paikan rauhaa, hurmaavaa ruusutarhaa sekä kartanoa ympäröiviä lakeuksia. Skånen linna oli ainoa asia, jota hän oli eron jälkeen jäänyt kaipaamaan, kaikesta muusta oli ilo päästä eroon. Kuten esimerkiksi Carlin jatkuvasta marinasta, että Charlotte oli pilannut elämänsä ryhtymällä poliisiksi. Oli kestänyt kauan ennen kuin Carl lakkasi esittelemästä häntä tulevana lääkärinä sen jälkeen, kun hän oli keskeyttänyt lääketieteen opintonsa ja vaihtanut poliisikorkeakouluun.

Charlotte pohti, olikohan Saaren talosta todella tehty tarjous, vai oliko se vain kiinteistönvälittäjän keino panna karuselli pyörimään.

»Mikä tuo teidät taloa katsomaan, jos saa kysyä?» välittäjä sanoi ja seurasi Anjaa alakerran avokeittiöön.

»Asumme vain kolmensadan metrin päässä Gotthards Krogin teurastuksesta, eikä se ole kovin kivaa», Anja sanoa paukautti, ennen kuin Charlotte ehti avata suutaan. Hän silmäisi tuimasti tytärtään, joka puhui puolisoista vuotta aikaisemmin Stora Hotelletin ravintolassa sattuneesta ammuskelusta.

»Niin, se oli se hirveä tapaus siellä hotellilla», välittäjä totesi ja nojasi tiskipöytänsä, katsoi Charlottea ja pudisti päätään. Charlotte oli juuri aikeissa vaihtaa puheenaihetta, kun mies jatkoi.

»Mutta sinähän olet poliisi, tunnistin sinut lehtikuvista. Etkö olekin?»

Charlotte käänsi miehelle selkänsä ja astui olohuoneeseen. Valtavasta maisemaikkunasta avautui näkymä joelle, ja lumen peittämä laituri näytti uudelta.

»Pitää paikkansa», hän vastasi. »Onko laituri vasta rakennettu?»

»Kyllä vain, se nikkaroitiin viime vuoden syyskuussa. Lähestulkoon käyttämätön. Kaikesta on paperit.»

Välittäjä lähti keittiösaarekkeelta ja käveli olohuoneen poikki kohti Charlottea. Kun mies asettui hänen viereensä seisomaan, tuntui tuttu tuoksu. Luultavasti Hugo Bossia, samaa, jota Charlotten kollega Per käytti.

»Mistä näissä ammuskeluissa oikein on kyse, niitähän sattuu nykyään ympäri maata. Mikä on teidän teorianne?»

»Haluatko myydä talon vai jutella rikoksista? Päätä äkkiä», Charlotte sanoi irrottamatta katsettaan jokinäkymästä. »Voimme me lähteäkin.»

Välittäjä naurahti.

»Älkää toki lähtekö. Olen pahoillani. Koko kaupunki kun puhuu niistä tapauksista, niin ajattelin, että... Niin... Olen pahoillani. Nyt puhutaan taloista. Tulkaa perässä, niin näytän teille loputkin.»

Mies siirtyi takaisin myyntipuheisiin, ja Charlotte antoi hänen esitelmöidä vastakysymyksiä esittämättä. Hän tiesi jo olevansa kiinnostunut, mutta halusi vain ensin kuulla Perin ja tämän vaimon mielipiteen. Anja oli jossain muualla talossa, kun Charlotte sai tekstiviestin.

Äiti, tämä talo on ihana. Ostetaan se! Joohan!

Charlotte hymyili itsekseen. Hän oli iloinen, ettei Anja sanonut tuota kiinteistönvälittäjän kuullen. Se olisi heikentänyt hänen neuvotteluasemaansa huomattavasti. Hän näpyytteli puhelimellaan vastauksen.

Tulepa jo, meidän täytyy lähteä. Jutellaan lisää myöhemmin.

He kiittivät välittäjää ja palasivat autoon. Anja räpläsi kuumaisesti puhelintaan. Snapchat. Tyttö oli jo ajat sitten lakannut tekstiviestittelemästä kavereiden kanssa, tätä nykyä räpsittiin vain kuvia, lisättiin tekstiä korkeintaan pari sanaa, ja viesti oli valmis lähetettäväksi.

Charlotte peruutti talon pihasta ja haki etusormellaan ohjauspyörän alta pientä nappia, joka lämmittäisi ratin juuri sopivaksi. Hän huomasi, että Anja kohotti puhelinta lähemmäs kasvojaan. Tuijotti näyttöä.

»Hitto, ei helvetti», tyttö sanoi ja näppäsi kuvan itsestään.

»Mitä nyt?» Charlotte kysyi odottamatta vastausta.

»Odota hetki», Anja vastasi. Sormet liikkuvat vikkellä kosketusnäytöllä, kun hän kirjoitti.

Charlotte ohjasi auton kohti keskustaa ja heidän asuntoaan. Päivän aikana oli pyryttänyt lunta, ja sohjoinen tie oli täynnä renkaanuria. He päätyivät aurasauton taakse, joka painoi lumimassat tien reunaan, kinokset näyttivät olevan jo yli metrisiä.

Täällä osataan aurata, Charlotte ajatteli. Tukholmassa sama lumimäärä olisi saanut aikaan kaaoksen, mutta Uumajassa liikenne sujui tavalliseen tapaan.

Anja laski puhelimen syliinsä ja nojasi pänsä niskatukea vasten. Huokaisi.

»Onko jotain sattunut?» Charlotte kysyi.

»Mm, sinähän tiedät sen minun kaverini täällä Uumajassa, Linnin.»

»Niin?»

Charlotte yritti kuulostaa tyyneeltä, mutta huoli liikahti heti vatsanpohjassa.

»Linn tuntee yhden pojan nimeltä Anton, joka on tosi outo. Vähän sellainen itsemurha-altis tapaus, ja nyt hän on tehnyt

jotain ihan omituista. Lopettanut kaikki kummalliset rituaalinsa.»

»Keneltä olet sellaista kuullut?» Charlotte kysyi.

»Linniltä, äsken Snapchatissa.»

»Mitä kummia rituaaleja sillä pojalla sitten oli?»

»No siis, Linn on kertonut, että Anton käy suihkussa tyyliin monta kertaa päivässä eikä suostu kättelemään ketään, ja kerran hän pysähtyi pyörällä keskelle katua aivan hysteerisenä, koska maassa lojui kuollut lintu. Hän ei voinut mennä siitä ohi, ettei saisi linnusta jotain bakteereja. Aika sairasta, vai mitä?»

Charlotte tarkasteli tytärtään. Keskustelu oli menossa suuntaan, joka ei tuntunut hyvältä.

»Kuulostaa siltä, että hän kärsii pakko-oireisesta häiriöstä, OCD:stä. Siihen liittyy pakkoajatuksia ja ahdistusta.»

Anja kohautti harteitaan.

»Voi olla. Linn sanoi, että Anton vetää paljon huumeita, niin kuin Fridakin.»

»Kuka on Frida?»

»Linnin paras kaveri. Olen tavannut hänet muutaman kerran. Hän on ekalla Dragonin lukiossa, ja hänestä liikkuu aika paljon juoruja.»

»Kuten mitä?»

»Että hän käyttää huumeita ja sellaista...»

Charlotten aavistus oli osunut oikeaan. Hän ohitti aurasauton, joka ryöpsäytti lunta konepellille ja tuulilasiin.

»Nuo kuulostavat aika vakavilta juoruilta», hän sanoi ja käynnisti tuulilasinpyyhkimet. »Sitä vakavammilta mitä enemmän niissä on totuutta mukana. En oikein pidä siitä, että olet tekemisissä sen tytön kanssa, jos puheet pitävätkin paikkansa.»

»Voi luoja, älä nyt viitsi», Anja puuskahti, ja puhelimen näytön hohde valaisi hänen kasvonsa.

Charlotte tiesi hyvin, että huumekauppa rehotti useammasakin kaupungin oppilaitoksessa. Poliisin peitetoimintaosaston väkeä partioi jopa koulujen käytävillä.

»Jos asia on niin, jonkun täytyy ottaa yhteyttä hänen vanhempiinsa ja ilmoittaa koululle.»

»Äiti, eikö sinulla ole hajuakaan, miten moni minunkin kavereistani voi huonosti ja vetää tyyliin bentsoja, Tramadolია, Dolcontinia sun muuta? Kaikkihan sen tietää», Anja vastasi, aivan kuin se olisi ollut maailman itsestään selvin asia. Tyttö kääntyi katsomaan ulos ikkunasta.

Charlottesta tuntui kuin joku olisi potkaissut häntä vatsaan. Miten oli mahdollista, että Anja lateli huumeausaineiksi luokiteltavien lääkkeiden nimiä kuin perunalastumerkkejä?

Anja näytti hänelle puhelintaan. Näytön valo häikäisi Charlottea hänen yrittäessään vilkuilla puhelinta samalla kun ohjasi autoa.

»En voi katsoa, kun ajan.»

He pysähtyivät liikennevaloihin, ja tuulilasiin leijaili jokunen keveä lumihiutale. Lisää lunta, Charlotte ajatteli, kun Anja näytti puhelintaan uudelleen. Kuvassa oli vähäpukeinen nuori tyttö.

»Äiti, tämä tässä on Frida. Kuva on hänen Instagramistaan. Senhän näkee silmistä, että hän on vetänyt jotain.»

Charlotte katsoi tyttöä, jolla oli pitkät tummanvaaleat hiukset. Huulet olivat mutrulla, rintaliivit eivät juuri jättäneet tilaa mielikuvitukselle. Nuori tyttö, joka etsii rajojaan ja kaipaa huomiota, ajatteli Charlotte.

»Turhan kovia sanoja, Anja, et tiedä mitään hänen elämästään. Älä tuomitse toisia tyttöjä tuolla tavalla.»

Puhelin painoi ärsyttävästi takataskussa. Charlotte otti sen sieltä pois ja laski etuistuinten väliin.

»Fridan elämästä puheen ollen, vanhemmat eivät ilmeisesti pahemmin välitä.»

»Miksi niin luulet?«

»No, Fridan äiti on alkkis ja fajia tyyliin peliriippuvainen«, Anja sanoi kuulostaen yhtäkkiä paljon ikäistään nuoremmalta ja kovin sydämettömältä, tyttö puhui vieläpä huonoa kieltä. Valonvälkähdyks penkkien välistä pelasti Anjan kunnan läksytykseltä. Charlotte kallisti puhelintaan niin, että näki saapuneen ilmoituksen.

Se oli iltapäivälehdessä uutisotsikko.

Kartellin johtaja Tony Israelsson vapautui vankilasta. Väkivallan lisääntymistä Tukholman alamaailmassa pelätään.

Uutinen oli kuin isku palleaan. Tony on vapaalla jalalla. Luojan kiitos että muutin Uumajaan, Charlotte ajatteli ja vilkaisi tyttärtään, joka tuijotti keskittyneesti ulos ikkunasta.

3

ANTONIN ÄITI kiljui poliisille puhelimessa.

»Hän on sillalla, herranjumala, meidän poikamme on sillalla!»

Tumma hahmo istui sillankaiteella katse kohti taivasta. Antonin pyörä näkyi auton etuvalojen loisteessa, kun he lähestyivät. Pojan selkä oli taipunut C-kirjaimen muotoon, ja kädet lepäsivät kaiteella.

Autossa Antonin äiti tuijotti miestänsä.

»Pysäytä auto, Tomas! Pysäytä!»

Katse hakeutui takaisin sillankaiteella istuvaan Antoniin. Äiti nosti käden suulleen.

Tomas jarrutti.

»Älkää missään tapauksessa pysäyttäkö autoa», sanoi naispoliisi linjan toisessa päässä. »Ajakaa ohi! Partio on tulossa. Jos te yllättäen ilmestytte paikalle, Anton saattaa hypätä. Meidän neuvottelijamme on tulossa, hän hallitsee tällaiset tilanteet. Ajakaa ohi, poliisi on jo matkalla.»

Tomas painoi taas kaasua. Varovasti.

»Mitä sinä oikein teet? Pysäytä auto, Tomas, meidän täytyy estää häntä hyppäämästä!»

Ääni petti. Antonin äiti nosti käden otsalleen, pyyhkäisi

hitaasti hiuksiaan yrittäen tyyntyä, pysytellä rauhallisena. Hän veti keuhkonsa täyteen ilmaa, pidätti hengitystä. Hengitti ulos vasta kun keuhkot pakottivat. Oli vaikea pysyä nahoissaan.

»Miksemme jaksaneet kuunnella? Juuri tällä kertaa, kun hän voi huonosti. Pysäytä auto!«

»Älkää pysähtykö, ajakaa ohi. Poliisi on siellä kolmen minuutin kuluttua.»

»Kolmen minuutin kuluttua Anton saattaa olla kuollut«, äiti vastasi samalla hetkellä, kun auto lipui heidän poikansa ohitse. Siinä hän istui sillankaiteella, aivan suojattomana. Pienikin liikahdus, ja hän syöksyisi suoraan sillalta alas. Äiti pyyhki kynnelet, jotta näkisi pojan paremmin. Anton irrotti otteensa kai-teesta. Hän näytti siltä kuin olisi istunut mietiskelemässä, tai rukoilemassa.

»Apua, emme voi vain jättää häntä tuohon...« Antonin äiti nyyhkytti ja katsoi miestänsä. »Emme voi vain ajaa ohi!«

»Poliisi hallitsee nämä jutut, he ovat jo matkalla. Käänny tässä ympäri, niin ajetaan takaisin.»

Tomas kuulosti rauhalliselta, järkevältä, mutta rattia ankarasti puristavat kädet puhuivat omaa kieltään. Hengitys kulki raskaasti ja liikkeet olivat nykiviä, kun hän käänsi auton.

»Kolme autoa on tulossa, mutta teidän täytyy pysytellä sivummalla«, sanoi poliisi puhelimesta. »Antakaa meidän hoidaa tämä.»

Antonin äiti ei irrottanut katsettaan pojasta, omasta lapsestaan, joka istui sillankaiteella. Tomas ajoi lähemmäs, hitaasti.

Lumihiihtaleita leijaili Antonin ympärillä tuulessa. Hän ei näyttänyt palelevan.

Äiti painoi kämmenensä auton ikkunaa vasten. Taivutti kumpaakin etusormea yrittäen tarttua Antoniini lasin läpi. Siinä poika istui. Miksei hän saanut pelastaa omaa lastaan?

Hän tiesi, että sillalta oli melkein neljänkymmenen metrin pudotus. Anton ei ikinä selviäisi siitä hengissä.

»En voi vain istua tässä!» äiti kirkui.

Oli pakko päästä ulos autosta, repimään Anton pois sillankaiteelta.

»Partioauto näkyy jo mäen päällä! Minä pyydän, pysykää autossa!»

Naispoliisi huusi linjan toisessa päässä, mutta Antonin äiti ei piitannut siitä pätkäkään. Tomas oli sammuttanut moottorin ja tarttui nyt häntä lujasti käsivarresta, yritti estää häntä nousemasta autosta. Mutta miehen tahto ei ollut yhtä vahva kuin hänen. Hän riuhtaisi autonoven auki ja syöksyi ulos. Tuuli kieputti hiuksia kasvojen edessä, ja oli pakko siristellä, jottei saisi lumihietaleita silmiinsä.

»Anton! Anton!»

Hän huusi samalla, kun jalat veivät häntä poikaa kohti. Ääni ei kantanut tuulen yli. Hän huusi uudestaan.

»Anton!»

Maata peittävä valkoinen hidasti vauhtia, ja tuntui että poika oli aivan liian kaukana.

Joku auto lähestyi, mutta hänen katseensa oli nauliutunut Antoniiniin. Äidin ääni sai pojan kääntämään päätänsä, mutta saman tien tämä pyörähti takaisin kohti pudotusta. Anton taivutti niskaansa taaksepäin ja kohotti kasvonsa kohti taivasta.

Sitten hän katosi sillankaiteen yli.

»Varmoin ottein kerrottu sähkössä rikosromaani sisältää aimo annoksen pimeyttä.»

– Västerbotten-Kuriren

Poika hyppää sillalta. Nainen löydetään murhattuna kotoaan. Teini-ikäinen tyttö katoaa jäljettömiin. Aluksi kolme traagista tapahtumaa ei tunnu liittyvän toisiinsa. Etsiväpari Charlotte von Klint ja Per Berg iskee kiinni tutkintaan. Monin tavoin he ovat toistensa vastakohtia, mutta yhdessä lyömätön tiimi. Ei aikaakaan kun Uumajan poliisipari löytää tapausten yhteisen nimittäjän: huumeet.

Ja kadonnut tyttö on löydettävä, hinnalla millä hyvänsä, ennen kuin on liian myöhäistä.

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-47973-5